

JAN KLECANDA:

MALOMĚSTSKÝ APOŠTOL.

KUS HISTORIE Z MALÉHO MĚSTEČKA.

Krásná perspektiva, jak ji starý měřil a živými barvami opatřil, nezůstala přece docela bez účinku. Jarolimek se na okamžik zamyslel. Viděl se v duchu s červenou, vyřezanou špičkou na hlavě, an obehází stoly, potráská souzákům rukama, podává šnape z kulaté tabatěrky a připíjí nebo prohlíží pivo, jež tomu onomu zdá se býti kalno —

Nehyl ten obrázek prostě všeho kouzla —

Po dlouhém, neklidném a strastiplném pláchození se světem život pokojný a klidný. Po bouři, jež jeho lodí česdem dost divoce zmítala, konečně tichý přístav — Leč brzy zvířel úsměv nad známým člověkem.

"Vidíte, tatínku, co vy vlastně nazýváte pořádným povoláním? Kdo douká lidem sklenice piva, vydělává po krejcaru po dvou na jedné, přisluhuje při stole různým lidem, jak z ulice přijdou, při tom musí se leckdy všelijak zapírat a snášet surové žerty opilců a karbančíků, ten vám je vzorem spořádaného občana. Nemám nic proti tomu; každé povolání, každý stav je etihodný, ale menší, proč by ten, jenž stará se o hříšní tělo, a tělesné potřeby svých bližních, měl býti lepší člověkem než ten, kdo se stará o potřeby duševní, o vzdělání a ušlechtilost lidí?"

"Ale, hochu," pořád ještě mírně namítal purkmistr. "Co pak to vlastně je: duševní potřeby? Co pak tohle je nějaká potřeba? Odpusť mi, ale já už za to nemohu: kratochvíle je to, legrace tak říká. O něco lepší, než tancovat na provaze, pravda, ale přece jen legrace! No — mladí lidé, studenti o vagnacích, meškám nic! Poněmli jste se, vyskotáete se! Ale ty přece, usedlý člověk a syn purkmistra —"

"Vidím, že se tak snadno neshodneme, tatínku. Ale není napěch. Neodejdu ani dnes ani zítra, máme tedy dost času, bychom si o těch věcech popovídali. Snad si přece porozumíme, ale dnes tedy už o tom dost." —

"Dobře, dobře!" vítal starý to to zabočení, jsa rád, že zakončen hovor, který ho již počínal dráždit a rozčelovat. "Však se bohdá dohodneme. A teď si promluvíme o tvé rodině. Jsi ženat, jak jsem pozoroval —"

Václav mlčky kývl hlavou.

"A máš dvě dítky? Viděl jsem je už a měl jsem z nich radost." —

"Budete tím více potěšen, až poznáte mou ženu. Klárka, věřte mi, je andělské stvoření. Vzor občavé ženy a pečlivé matky. — Mám-li komu jinému co děkovat, že jsem ještě zde, že jsem prodělal všechny ty bouře života a neutonul v bahné všednosti, je to ona." —

To "bahno" starého poněkud znepokojilo.

"Tedy Klárka? Klárka se jmenuje tvá paní? Hezké jméno, a ona sama také — jen co je pravda — hezká osoba. Na první pohled se člověku nějak do srdce zapíše. A dobrá tedy?"

"Ušlechtilá, ryzí povaha," hovořoval Václav.

To zas bylo starému pánu trochu příliš novočeské a vysoké, než aby byl cele pochopil víc, než že je syn spokojen.

"A kuchařka, hospodyně — dobrá?"

"Oh, ani byste neřekl! No, však uvidíte. I na děti všechno ušije!" řekl Václav, násilně zatájně úsměv, jež mu tatínkova nejprve zdála starost vyvolala.

"Tak snad není ani herečkou? Či je?" ptal se starý, pohlíkaje na syna dyektivě.

"A jakou znamenitou! Kdybychom dovedli se od sebe oddělit, byla by dnes v Praze u velkého divadla." —

"Im, tak — tak? To je pěkné, že se drží raději mace a děti," přechvaloval starý, až byla vidět, že není nijak nadšen. "To jsem to musím sám rád. Člověk o těch od divadel — odpusť — neříká mánoho dobrého." —

"Křídle naše beroucí, otče! Slyšel-li jste o některé něco nepěkného, však i mezi spřáchanými máloměstskými paníčkami bývá dost přívět, namítal Václav.

"Im, to pak už nejsou "spřáchané" paničky," odpověděl starý důrazně na synovu ironii. "Všude koukal mezi pšení, a ty jistě máš proč svou ženu chválit, a to hlavní věc. — A co tedy teď? Počíváme se k Blažejovům, či snad na hřbitov k mamince?"

"Na hřbitov půjdu potom. Jáko jsem se s vámi shledal nejraději o samotě, chei také s maminkou o samotě si promluví." —

"Jdi, hochu, jdi!" řekl starý mlčky. "Dobrá to byla matka a zaslouží, abys se u jejího hrobu pomodlil. — Modlivás se totiž?" zadíval se na syna pátravě.

"Svým způsobem, otče." Snad trochu jinak, než jini, ale myslím, že i tak je to dobře. Však víte, ne ten, kdo říká: Pane, pane!"

Starý Jarolimek, sám horlivý "přímák", usmál se spokojeně při této nářeze.

"Ale teď snad abychom se podívali k bratrovům? Blažej přece —"

"Bude potěšen, bude," ujistoval starý, omlouvaje se v duchu, že ta lež nebude k hříhům připočtena. "No, co, půjdeme tedy —"

Starý pán oblékl zase svůj úřední kabát, vzal kloubek i hůl a připraven takto k odchodu, obrátil se na syna: "Nebude přece mezi vámi kyselost?"

"Byla-li kdy příčina, tím okamžikem, kdy jste mne tak laskavě a otcovsky vítal, všechno je zapomenuto." —

"Viš, Blažej je trochu podivný patron. Dobrý kupec — oh, tuze dobrý kupec. Dovede udatel o bratřou ruky z desíti dvanácti i víc! A rodiny si hledí! Ale trochu přece — zdá se mi, že tak tuze lpeti na těch penězích, je přece trochu hřích proti duhu svatému!"

"Tak to vidíte, otče!" zasmál se Václav srdečně. "On tuze mnoho a já zas příliš málo, a jsme přece bratři." —

"A obějí je chyba. Měli byste se tak trochu vyrovnat. On tobě přidat trochu své lásky k penězům — Starý se odmíchl a rozpačitě zakašlal, ale v duchu si dopovídal: "A ty jemu svého dobrého srdce —"

"Nu, pojďme tedy —"

"Slyš," zaklepal purkmistr, synovi ještě před odchodem na rameno. "Nikdy jsem se nevzdal naděje, že se přece ještě vrátíš domů. Dům je posud můj a tvůj mateřský podíl posud netknut." —

Na těch slovech chvatně vyšel ze světnice, tak že Václav nemohl ani poznámky učinit.

Zatím co ve světnici starého Jarolinka odehrávala se pohnutlivá scéna shledání otec s synem, jež vyzněla tak libezným souzvukem, seděl kupec Blažej se svou ženou doma jako na trní. Byl by již rád šel dolů do obchodu, ač v tuto hodinu málo kdy v krámě se ukázal.

"To to tam nějak dlouho trvá," broukala nevrle paní Tereza. "To je nějakých oracl s takovými světohládkami!"

"Im, je to synáček! Bývalý mazlíček," prohodil jistivě Blažej, bryza netrpělivě nehty.

"To se tak rodí na svých dětech dopustit," popíchovala zase kupecová. "Jáživ mu málo radosti a ještě méně etí nadělal, a přece si dědeček div nezavýskl, když Anča oznamovala jeho vzácnou návštěvu. Já vím, že dědeček by tak nevyskočil, kdyby šlo jen o nás. A jme přec, chvála bohu, trochu jiní lidé!"

"Dal bych za to něco, kdybych věděl, co se tam děje," toužil Blažej.

"To věřím, ale právě proto on starý pán za sebou zamkl, abys nevěděl!"

"No, jen nenadham! Dědeček přec za sebou vchytky zavírá dveře. Je to tak už jeho zvyk!"

V očích kupecové zlobně se zaříkalo.

"Nu, však, však! Chci za sebou věru také jednu dveře zavřít a jeden nosit spát, ale to ty si dáš ujít!"

Kupec dobře rozuměl té nářeze.

"Co jsem měl dělat? Však jsem dost našel a víc nebylo ani

možno ani radno."

"Toť se ví, teď když je bratr v městě, bylo pozdě hnáti vše chvatem. Ale starostlivý otec, který pamatuje, že je jeho povinností nenechat zde děti o žebračské holi, byl by to popadl dříve do ruky."

Blažej byl jako na trní. Sám uvnitř na sebe skoro zuřil, že se nestaral dříve usilovněji o to, aby vše byla vyřízena, ale proto přece zdály se mu výčitky ženiny ne-spravedlivými.

"A prosím tě," obořil se na ženu. "Kdo mi to pokaždé pokazuje, když jsem už měl tatínka tak zpraveného, že už jen —? Ty a výdeky jen ty svou chamčivostí!"

"Já? Cože já? A tohle je mi pěkné!" rozkřikla se paní Tereza a u vědomí křivdy, jež se jí děla, udeřila se oběma rukama do kolien. — Leč dříve než se tolik vzpamatovala, aby mohla s náležitým důrazem obhájit svou uraženou nevinu, ozvaly se venku na chodbě kroky.

"Už je po audienci," vydechla a oba se zatajeným dechem čekali, až zapraší schody. Zatím však kroky se blížily a hned na to ozvalo se zaklepání.

"Jdou sem," zaseptala kupecová a Blažej, všecek pohledlý, stáhl ze sebe vyzrál: "Dáte!"

Ve dveřích zjevila se vážná postava ředitele Jarolinka, jenž stál na prahu, rozhlížeje se kolem, jakoby čekal jak bude vítán, aby dle toho zařídil i své chování. Za ním tlačil se starý pán, vyžijící posunky Václavem neviděním Blažeje, aby pokročil bratrovi vstříc.

Kupec rozpačitě vstal. Víla o bližší oteví. zářící radostí, rázem uhořel, že nebylo by radno, aby bratřovi i otec dal poznatí zlobu, jež jeho nitrem hářela. Rychleji tedy nalil radostnou tvář a pokročil bratrovi vstříc.

"I hleďte, Václav!" zvolal a podával bratrovi ruku. "Tedy přece?"

"No, no, toť jste bratři!" durděl se starý. "Pál věku se to nevidělo, a ani po hubičce si nedávám!"

Oba muži se rozpačitě a chladně objali. Cítili, že tu nestojí proti sobě jako bratři a přátelé, nýbrž jako sokové. Václav v prvním okamžiku, když bratra po tálku ležtech zase poprvé sblížil, pocítil jakési pohnutí v prsou, ale jediný pohled na tu tvář Blažejovu rázem ho poněl a zapudil všechno pohnutí.

"Tak, už jsem zas doma, Blažej!" řekl sehválně, aby ho trochu polekal.

"Ale, ale! Nu, to je dobře! A zdrž se se!" vyzýval kupec, zabobdávaje zraky do tváře herecovy.

"No, nevím, nevím! Tatínek myslí, abych se už doma usadil a nechal svět, aby se točil dále beze mne," pochutnával si Václav na bratrově trýzni.

"Toť, toť. — Ale že by se ti asi tady u nás dvakrát nelíbilo. Tady by ti asi bylo všechno malé. Takový člověk zezstovaný! Vsadil bych, že si celé Čechy projedl a kus světa poznal."

"Je toho opravdu notný kus a i trochu slané vody při tom bylo," rozmarně odpovídal ředitel. "Jak to? Slané vody?" skoro se ulekl starý. "Snad jsi nebyl až za mořem?"

"A ovšem že! A právě odtamtud jsem si přivezl své největší bohatství!" — Ředitel žehl při těch slovech okem po bratrovi a při vši své dohrálosti potíhl se trochu škodolibou smylenkou, že ta nadhuzená jiskra zapálila.

Bratr kupec byl jako vyměněn. "Je bohat," usoudil třesl, "co pak mu tedy záleží na těch pár ti, slech zde? Snad by i o své trochu poslédl! Blázen je na to dost velký —" Tak rychle mu ta myšlenka kmitla hlavou a rozjařila obličej. Čítil, že je dobře, že má příležitost překvapením nastříti svou nenadlouhou radost.

"I pro pána Jána," zajímal Blažej. "Až za mořem? Toť jako bys se sám byl amava natrhl! No, háh dobře vedl své kroky k domovu," dodal zlobně.

"Ha, dobře! Trefil jsem i z té dátky a valím, že jsem nepříkel nechtěl!"

"Ale kde pak! Toť přece musíš vidět," líbal si starý, sám zmaten ardučností syna kupec.

"Však ty dovedl ani osvědčit moji nevědu, takhle bratrova. Tereza!"

Kupecová, jež stála sprvu v ústraní chladná, jako kamenná so-

cha, také teprve při Václavově zmínce o bohatství trochu se rozebrala a ku předu pokročila.

"Vida, Blažejka," řekla zertovně se durdíc. "na mne ani nevzpomene, aby mne švaříčkovi ukázal!" A už se s Václavem objímala.

"Doufám, že my dva budeme dobří přátelé a že se těch pár dnů, co zde pobudeme, dobře budeme snášet!"

"Sotva jste přijeli a už budete mluvit o odjezdu," s onamujíci přívětivostí odporovala kupecová. "Ovšem, naše městečko, takový bládný, zapomenutelný kout —"

"Nehaňte, Terynko! Všude zem Páně!" napomínal otec Jarolimek. "A zle nám tu posud nebylo. Doufám, že se ani Václavovi odtud nebude chtít —"

Starý spočinul tázvým zrakem na synovi.

Paní Tereza chtěla právě spustit na plné kolo, aby švaříčkovi líbila všechny krásy a radosti života v letňanech a domlouvala mu, aby se zde usadil. Ale Blažej se na ni tak zadíval, jakoby ji chtěl říci: "Jen se nenkvapuj! Ještě nevíš," že jí slova uvázla v hrdle.

"Co o to! Chuf by byla," povážlivě mluvil Václav. "Ale jsou závazky, povinnosti. Mám ještě na několik místech kontrakty. Měl bych z toho velké škody, kdybych nedodržel a člověk přece musí —" A při tom tvářil se, že, když mu šlo o peníze a tisíce —

Pokračování.

Tonoucí člověk chytá se slámy, ale to, že sláma neudrží jeho váhu, není ještě žádným důvodem, že by pak neudělala silná větev, kdyby se jí mohl chopiti. Právě takové je to s léky. Mnozí lidé nevědí pranic, jak vyčistit svoje tělo a krev. Chytají se stébel. Koupí první lék, který se jim nabídně, a jestli nepomůže, snadno v zoufalství vzdají se všeho. Dra. Petra Hoboka je starý, dobov zkonšený lék. Časopis nazvaný "Světlo" vše o něm sděluje. Posílá se zadarmo. Adresujte: Dr. Peter Fahey & Sons Co., 19-25 So. Hoyne ave., Chicago, Ill.

Zdarma všem trpícím mužům a ženám

Obrázte na zkoušku lék úplně zdarma na týden.

Wheelerovo Bylinné thé jest silitel jater a ledvin a krvečistitel.

Muži, ženy, dívky a starouškové.

Nyní jest všude nejvíce nemoceže ani nevíte, co Vás více boli, a tu náš lék dá úlevu a zdraví.

Jest to čistý přírodní lék a poskytno úlevy při zácpě, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, bolesti v zádech, nezáživnosti, malarii, kašli, na stazeni, bolavém hrdle, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v boku, bolesti v křtži, rozčilenosti, zemdlenosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, žloutence, pu-pencích, vyrážce, svrabu, vodnatelnosti, srdeční vadě, boulich, nádorech, li-sejích, zastaralých bolestech a všech nepořádek krve a ledvin. Je-li ho upotřebeno jakožto odváděcího prostředku v případě nepovolené stolice, nejsou pocíťovány špatné výsledky, ani bolestný, odporný pocit jako při užívání všech jiných prostředků takových, jako pilulek atd. Jest to prostředek, dodávající chuti a síly celé soustavě, v jakémkoliv stádiu nemoci.

Každá bylina v něm koná svou zvláštní povinnost a dohromady bojí více než jednu nemoc v těle.

Máme též zaručené léčení pro KATAR a pro různé Vaše nemoci. Poplíte s důvěrou svou nemoc a pošlete Vám obratem pošty lék na zkoušku a knížky o nemocích. Neposílejte peněz! Zkouška Vás přesvědčí. Adresa:

MARIE VOTÝPKA, care of

Theopholine Remedy Co.

So. Bend, Ind.

Žádejte

ZDARMA

a franko nejnovější, právě vydaný

SEZNAM KNIH

nakladatelství B. Kočího v Praze, Frant. nábř. 14,

KTERÉ POSÍLÁ KNIHY

DO AMERIKY

FRANKO, BEZ ZVÝŠENÍ CEN A ÚČTUJE-
ME KORUNU ZA 20C.

Severovy léky jsou rozšířeny všude, razí se cestu svými úspěchy.

Duben a Květen

jsou nejlepší měsíce pro čištění krve. Následkem způsobu života během zimního pobytu v domě a z různých jiných příčin krev stala se nezdavou, slabou nečistou. Oehablost, únava, ztráta chuti k jídlu, kožní vyrážky a jiné vážnější nemoci jsou toho výsledkem.

Severův

Krvěčistitel

zbavuje takových nemocí, čistí krev, obnovuje sílu a zanechává obraz dokonalého zdraví. Počnete jej užívat ještě dnes. Cena \$1.00.

Knížka "Nemoci krve a jich léčení" zasílá se zdarma na požádání.

Váš lékárník vám ochotně poslouží. Při koupi léků vždy žádejte Severovy.

Zdravý zvyk.

Zemřelý žaludek, chatrné zažívání, mladá činnost jater a ochablá soustava tělesná vyžaduje dobrou silivku, jakou jest

SEVEROVA
ŽALUDEČNÍ HOŘKÁ.

Přivodí zdravou chuť k jídlu a povahu, zraje i osvědčuje tělesnou soustavu. Je zdravým zvykem vaří domácké těm hořké před jídelm. Cena \$1.00.

Jako zloděj

v noci, tak náhle přepadají člověka různé nemoci ledvin, jater a močových. Vše u nich méně bolestné, ale vždy velmi vážné v následcích.

SEVERŮV
Silitel ledvin a jater

Jest namířen proti takovým nemocem, jež úspěšně léčí. Umín co lék naprosto spo-hodlivý a nepoškodí kačkým, kdo jej jednou užívá. Cena \$1.00 a \$1.00.

Spolehlivá porada lékařská zdarma.

W. F. SEVERA Co. CEDAR RAPIDS IOWA